

Nr. 1004/C/1788/III-5/2016

CONCLUZII

formulate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în cauza nr. 2458/1/2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, având ca obiect rezolvarea de principiu a următoarelor probleme de drept:

Dacă pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică, lucrătorii specializați din cadrul poliției prevăzuți de art. 142 alin. 1 Cod procedură penală necesită aviz de poliție judiciară sau este suficient ca aceste persoane să îndeplinească condițiile legale pentru a obține avizul.

Dacă în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 142 alin. 1 Cod procedură penală conform considerentelor prezentate în paragraful 49 din Decizia nr. 51/2016 a Curții Constituționale, lucrătorii specializați din cadrul poliției care pot deține avizul de poliție judiciară sunt organe de cercetare penală speciale.

Dacă lucrătorii Departamentului de Informații și Protecție Internă/Serviciul de Informații și Protecție Internă au calitatea de lucrători specializați din cadrul poliției, în accepțiunea prevăzută de art. 142 alin.1 Cod procedură penală.

I. Situația premisă care a generat problemele de drept supuse dezlegării

În cadrul fazei procesuale a camerei preliminare, verificându-se legalitatea administrării probelor din cursul urmăririi penale, s-a solicitat de către inculpați, între altele, excluderea unor probe constând în interceptarea comunicațiilor, întrucât aceasta a fost efectuată prin intermediul Departamentului de Informații și Protecție Internă (în continuare D.I.P.I.) din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, Serviciul de Informații și Protecție Internă (în continuare S.I.P.I.) Suceava, acestea fiind, în opinia inculpaților, „organe specializate ale statului”, în sensul art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală, categorie cu privire la care norma a fost declarată neconstituțională, prin Decizia nr. 51/2016 a Curții Constituționale.

Judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță, de la Tribunalul Suceava, a respins această cerere cu motivarea că menționata decizie a instanței de control constituțional nu este aplicabilă, în alte cauze decât în cea care a fost invocată, probelor administrate anterior emiterii ei, probe care rămân supuse rigorilor legii sub imperiul căreia au fost administrate, lege care, anterior sancționării ei de către Curte, se bucura de prezumția de constituționalitate.

Sesizat cu contestație împotriva hotărârii judecătorului de cameră preliminară de la prima instanță, cel de la Curtea de Apel Suceava poartă o corespondență D.I.P.I. și, respectiv, cu structura locală a acestuia, S.I.P.I. Suceava, solicitându-le să comunice dacă persoanele care au pus efectiv în executare mandatele de supraveghere tehnică în cauza dedusă judecății au calitatea de organe de cercetare sau urmărire penală, dețin avize de ofițeri de poliție judiciară, dacă sunt lucrători specializați în cadrul poliției ce se circumscriu persoanelor arătate în art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală.

Față de răspunsurile acestora, judecătorul de cameră preliminară constată că nu poate determina calitatea lucrătorilor D.I.P.I./S.I.P.I. în raport cu cele două categorii menționate în art. 142 alin. (1) teza a doua din Codul

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

de procedură penală, respectiv cu categoriile „organe de cercetare penală” sau „lucrători specializați din cadrul poliției”. Identifică astfel una dintre cele trei probleme de drept, pe care o formulează în termenii:

„Dacă lucrătorii Departamentului de Informații și Protecție Internă / Serviciul de Informații și Protecție Internă au calitatea de lucrători specializați din cadrul poliției, în accepțiunea prevăzută de art. 142 alin.1 Cod procedură penală”.

Fără a explica ce semnificație dă enumerării din textul legal, respectiv fără a lua în considerare caracterul ei disjunctiv, același judecător consideră relevant să știe dacă lucrătorii specializați din cadrul poliției, la care se referă, alternativ, textul de lege, trebuie să aibă aviz de poliție judiciară ori să aibă vocația de a-l obține și, în plus, dacă aceiași sunt și organe de cercetare penală, probleme de drept pe care le formulează în următorii termeni:

„Dacă pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică, lucrătorii specializați din cadrul poliției prevăzuți de art. 142 alin. 1 Cod procedură penală necesită aviz de poliție judiciară sau este suficient ca aceste persoane să îndeplinească condițiile legale pentru a obține avizul.

Dacă în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 142 alin. 1 Cod procedură penală conform considerentelor prezentate în paragraful 49 din Decizia nr. 51/2016 a Curții Constituționale, lucrătorii specializați din cadrul poliției care pot deține avizul de poliție judiciară sunt organe de cercetare penală speciale”.

II. Examenul de admisibilitate a sesizării

II.1. Solicitarea aparține unei curți de apel care soluționează în ultimă instanță faza camerei preliminare, problema de drept nu a fost soluționată de către Înalta Curte de Casație și Justiție printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unei asemenea proceduri în curs de soluționare.

Chiar dacă soluțiile pe care le pronunță judecătorul în faza procesuală a camerei preliminare nu sunt soluții asupra fondului procesului, respectiv dintre cele prevăzute la art. 396 sau art. 397 din Codul de procedură penală,

condiția ca de problema de drept a cărei dezlegare se cere să depindă soluționarea cauzei este îndeplinită.

Rezolvarea acțiunii penale este indisolubil legată de conținutul probatoriului. Excluderea și menținerea unor probe administrate în cursul urmăririi penale nu sunt, din perspectiva legăturii lor cu fondul cauzei, simple măsuri procesuale ale fazei de cameră preliminară: modul în care se configurează probatoriul are influență nemijlocită asupra situației de fapt pe care o va reține instanța, asupra semnificației juridice pe care o va acorda acestei situații de fapt și, prin acestea, asupra soluției pe care, pe fond, o va pronunța instanța.

II.2. Sesizarea este însă inadmisibilă pentru motive ținând de inaptitudinea întrebărilor de a constitui „probleme de drept” în sensul art. 475 din Codul de procedură penală, după cum se va arăta în continuare:

II.2.1. Primele două întrebări nu ridică o veritabilă problemă de drept întrucât rezolvarea chestiunilor teoretice puse în discuție nu comportă vreo dificultate rezonabilă de interpretare a textului legal.

Condiția ca întrebarea să conțină o problemă de drept de o reală dificultate, generată de dispoziții legale neclare, incomplete, susceptibile în mod rezonabil de mai multe interpretări, ca premisă pentru intervenția instanței supreme printr-o hotărâre prealabilă, a fost identificată de jurisprudența în această materie drept o condiție de admisibilitate intrinsec conținută în noțiunea de „problemă de drept” cu care operează art. 475 din Codul de procedură penală (decizia nr. 16/2015, nr. 24/2015, nr. 8/2016 ale Completului pentru dezlegarea unor probleme de drept în materie penală, decizia nr. 3/2015 a Completului pentru dezlegarea unor probleme de drept în materie civilă).

Astfel, art. 142 alin. (1) teza a doua din Codul de procedură penală enumeră categoriile de persoane cărora li se conferă abilitarea legală de a pune în executare, din dispoziția procurorului, supravegherea tehnică. În

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

forma inițială, textul enumera trei categorii de persoane: organele de cercetare penală, lucrătorii socializați din cadrul poliției și alte organe specializate ale statului.

Acestea sunt categorii diferite, cărora legiuitorul le-a acordat, distinct, independent uneia de cealaltă, vocația legală de a pune în executare supravegherea tehnică. Enumerarea cu caracter limitativ pe care a făcut-o legiuitorul nu lasă loc vreunei interpretări extensive: oricare dintre acestea avea, în redactarea inițială a legii, abilitarea de a executa actul procedural, fără ca vreo condiție suplimentară, neexprimată de text - cum ar fi aceea că abilitarea vreuneia dintre aceste categorii ar depinde de atribute specifice alteia - să poată fi în mod rezonabil dedusă pe care de interpretare.

Concluzia se menține și după ce, textul inițial fiind declarat neconstituțional în privința ultimei categorii, articolul a fost modificat astfel încât în prezent el prevede, enumeră, numai două categorii de persoane: organele de cercetare penală sau lucrătorii specializați din cadrul poliției. Enumerarea are caracter disjunctiv, ceea ce semnifică indicarea unor categorii distincte, separate, exclusive (fie una, fie cealaltă). Dacă legiuitorul ar fi intenționat să subsumeze una dintre categorii celeilalte, este evident că nu ar fi utilizat această tehnică de redactare, a enumerării disjunctive, ci ar fi indicat numai o singură categorie, aceea care ar fi întrunit toate presupusele condiții.

Așadar, nimic din această redactare ori din redactarea anterioară nu ridică problema dacă abilitarea legală a lucrătorilor specializați din cadrul poliției de a executa mandatele ar fi sau nu influențată, condiționată, de trăsături specifice celeilalte categorii, care este separat prevăzută.

Or, o interpretare nu doar singulară, ci și nejudicioasă, lipsită de suport logic, a unui text altminteri neechivoc nu poate constitui premisa sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru o dezlegare preliminară, situația fiind echivalentă inexistenței unei reale probleme de drept.

II.2.2. Privitor la cea de-a doua întrebare, trebuie observat și că autorul sesizării solicită instanței de dezlegare să dea o interpretare

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

considerentelor Curții Constituționale.

Or, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, dezlegarea dată de instanța supremă unor probleme de drept „nu poate primi decât interpretarea și aplicarea unitară a conținutului dispoziției legale, în sensul de acte normative, iar nu și a deciziilor Curții Constituționale și a efectelor pe care acestea le produc”. Prin urmare, o procedură prin care instanța se pronunță în legătură cu efectele deciziilor Curții Constituționale este inadmisibilă, având ca obiect starea legii, în loc de interpretarea și aplicarea unitară a acesteia.

În același sens, și instanța supremă a arătat că „efectele deciziilor Curții Constituționale nu pot fi interpretate, în procesul de aplicare a legii, de către alte instituții ale statului, întrucât un atare demers ar genera o știrbire a competenței sale exclusive în materie” (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, decizia nr. 24/2015).

II.2.3. Privitor la cea de-a treia întrebare, se solicită, în esență, ca instanța de dezlegare să stabilească dacă lucrătorii din cadrul D.I.P.I./S.I.P.I. fac parte din vreuna dintre categoriile de organe la care se referă art. 142 alin (1) din Codul de procedură penală, autorul sesizării arătând, între altele, că nici dispozițiile codului, nici considerentele deciziei Curții constituționale și nici legislația specială, exhaustiv prezentată, „nu definesc și nu clarifică condițiile pe care trebuie să le îndeplinească persoanele prevăzute în art. 142 alin. (1) din sintagma *lucrători specializați din cadrul poliției* pentru punerea în executare a mandatelor de supraveghere tehnică”.

Acest demers este inadmisibil întrucât, pe de o parte, se solicită aplicarea legii în concret la o situație particulară, iar, pe de altă parte, se solicită instanței de dezlegare să adauge la lege condiții neprevăzute de aceasta.

Astfel, pe de o parte, a stabili dacă un anume subiect de drept se circumscrie unei ipoteze legale reprezintă o aplicare în concret a dispoziției legale la speță, și nu constituie o problemă de drept în sensul art. 475 din

MINISTERUL PUBLIC
PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CABINET PROCUROR GENERAL

Codul de procedură penală.

Pe de altă parte, nici omisiunea legii de a reglementa, suplimentar celor pe care le enunță expres, și alte condiții pe care să le îndeplinească „persoanele care pun în executare” măsura supravegherii nu are aptitudinea de a constitui o problemă de drept în înțelesul aceleiași norme.

Dispozițiile procesual penale instituie explicit, în art. 142 alin. (1), două condiții pe care, îndeplinindu-le, un oficial are abilitarea de a pune în executare mandatul: să fie specializat în atare activități, adică să aibă pregătirea profesională care să îi permită realizarea tehnică a operațiunii, și să funcționeze în cadrul poliției.

Opinia autorului sesizării în sensul că aceste condiții ar trebui dezvoltate în cuprinsul altor reglementări legale nu echivalează însă cu identificarea, în această presupusă omisiune, a unei probleme de drept.

**Pentru aceste motive,
În temeiul art. 475 – art. 477 din Codul de procedură penală,**

SOLICIT

Respingerea ca inadmisibilă a sesizării.

**PROCUROR GENERAL,
Augustin LAZĂR**